

naaet Nogetsomhelst ved Universitetspørgsmaalet. Og hvorledes staaer det her med Principet. Det Princip, man har udtalt her i Salen, at man vilde hævde, var jo det, at paa Finantsloven skulde den Art Spørgsmaal ikke afgjøres. At man tidligere er gaaet ind derpaa, er ganske rigtigt; men det var under noget andre Forhold, som Alle kjende, og som jeg derfor ikke skal dvele ved; klart er det imidlertid, at man ikke paa denne Finantslov er kommen bort derafra, saaledes som man havde ønsket, og man har altsaa ikke heller paa dette Punkt seiret hverken i Realiteten eller i Principet.

Det tredje Punkt er Skibet. Hvorledes forholder det sig dermed? Der blev i det andet Thing vedtaget et Forslag om at bygge et Skib til 2½ Million Kr. Man kom i det andet Thing til den Erkjendelse, efter at have søgt de fornødne Oplysninger, at det Skib, man ønskede, kunde ikke faas for de 2½ Million, og man maatte derfor være glad ved i Fællesudvalget at faae Anledning til at rette Summen, saa at man kunde faae det, man ønskede, og det skete ved at lægge ½ Million til, idet et Skib som det af Folkethinget ønskede kunde faas omtrent for 3 Millioner Kr. Hvorledes dette nu kan være en Indrømmelse til Landsthinget, at det andet Thing faar Leilighed til at faae det Skib, det ønsker, det skjønner jeg ikke, medens Landsthinget slet ikke faar det Skib, det vilde have: den Type, der var foreslaaet af Regjeringen, nemlig en Helgolands-type til 5 Millioner Kr. Og hvorledes forholder det sig med Principet her? Principet er det, at man vilde hævde, at skjøndt man fra alle Sider indrømmer, at Repræsentationen igjennem sine Bevillinger har en ikke ringe Indflydelse paa Administrationen, saa har denne Indflydelse sine Grændser, og den har navnlig den Grændse, at naar der foreligger en Lov, som ordner et vist Forhold, saa maa det være Regjeringens Sag, at Ordningen af dette Forhold sker efter dens Overveielse af, hvad der bedst tjener Statens Lærø, slet saaledes, som den ønsker, og ikke saaledes, som Repræsentationen ønsker. Det er det Princip, man har villet hævde, men heller ikke her har man opnaaet, hvad man ønskede.

Seg kan saaledes ikke skjønne rettere, hvor ondt det end gjør mig, end at Landsthinget har tabt paa hele Vinen, og at Folkethinget fuldt har seiret, hvad der vistnok tildels ogsaa skyldes den efter min Opfattelse særdeles Dygtighed, hvormed dets Sag blev lebet. Man har endelig villet søge en Trøst i, at der dog ved disse to lidet sigende Ændringer er slet den Indrømmelse, at Finants-

loven fra Landsthingets Side kan ændres. Men det havde man ikke behøvet at anstrenge sig for; det er slet mangfoldige eller dog mange Gange i Aarenes Løb, at Landsthinget har faaet sat Ændringer ind paa Finantsloven, og naar man har sagt, at netop iaar var det af Betydning, fordi det var yttret i det andet Thing, at iaar skulde der ingen Forandring ske, saa er det klart, at ved en saadan Yttring der har man fulgt den samme Taktik som her, idet det ogsaa her er yttret, at man skulde holde fast paa de tre Punkter; kun var man her saa uheldig foran „holde fast“ at sætte Ordet „foreløbig“; det har man maaske underforstaaet i det andet Thing, men man har været saa klog ikke at sige det; ellers ser jeg aldeles ingen Forstjæl paa dette Punkt.

Naar man endelig med Hensyn til Universitetet — jeg vender et Dieblisk tilbage til det — har trøstet sig med, at dets Gjæld engang skulde blive estergivet og i saa Henseende har troet at kunne støtte sig til, at noget Eignende skulde være slet med Hensyn til Gjælden i Anledning af Theaterbygningen, saa er imidlertid Forholdet der fuldstændig forstjelligt. Man fandt paa, havde jeg nær sagt — jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal udtrykke det — man kom engang dertil, at man pludselig paa Theatrets administrative Budget satte 58,000 Kr. som Gjæld med Renter til Sørg, som Theatret aarlig skulde betale. Men hvad gjorde man samtidig? Man tog Tilskudet bort, dette Tilskud, der i en lang Arrække havde været i Gjennemsnit 127,000 Kr. aarlig, og som var sunket ned til 60,000 Kr. Man sagde: Vi spare Theatret for en Udgift af 58,000 Kr., men vi give det ikke en Indtægt af 60,000 Kr. Det var en Handel, man nok kunde staa sig ved, og jeg forstaaer ikke, hvorledes dette paa nogensomhelst Maade kan lede til den Slutning, at Universitetets Gjæld i sin Tid skulde blive estergivet.

Naar man, saaledes som jeg, har bestræbt sig for at følge det givne Mandat, har jeg ikke kunnet slutte mig til Flertallets Forslag uden at maatte erkjende, at jeg ikke havde handlet saaledes, som min Samvittighed sagde, at jeg burde handle. Det er derfor, at jeg er kommen i en Stilling, som jeg indrømmer er uheldig, den at staa ene. Seg indrømmer det saameget hellere, som jeg maaske af hele Høire er den, som har de fleste Venstresympathier, Venstre taget i dette Ords almindelige Betydning. Seg indrømmer tilfulde, at det er en meget uheldig Stilling for mig at staa saaledes, og jeg tvivler heller ikke paa, at man vil sige, at jeg staa „som den Sidste, der vil have Provisorier“, eller i „det tomme Rum“. Det er jo det nye Stoford, man er be-